

Grond in de mond?

Onlangs werd er kritiek geleverd op het Bouwstoffenbesluit. Het analyseren van grond duurt te lang. Dat is vooral een gevolg van de bepaling van het gehalte aan klei. Daarbij moet de klei gedurende een aantal weken bezinken.

Als tweedejaarsstudent volgde ik een practicum veldbodembodemkunde. We moesten een bodemkaart maken van een deel van de Betuwe. De eerste dag kregen we les in het beschrijven van grondmonsters. Met ontzag zagen we hoe onze begeleider na even kijken en voelen kon aangeven hoeveel ijzer, mangaan, organische stof en klei de grond bevatte. Het klapstuk was het proeven van de grond, om na te gaan of de grond ook zand bevatte. Als dat zo was, dan knarste de grond tussen de tanden.

Ik heb voorgesteld deze oude methode in ere te herstellen. Dat voorstel heeft het niet gehaald. Voelen gaat niet meer zo goed, de huidige bodembodembodemkunde heeft immers handschoenen aan. En sinds het fenomeen bodemverontreiniging algemeen bekend is geworden, steekt geen onderzoeker meer grond in de mond.

Gelukkig was er een veel betere oplossing voor het analyseprobleem. Centrifugeren gaat veel sneller dan bezinken, en levert hetzelfde resultaat op. Alweer een probleem opgelost!

Deskundigen hebben het vaak over lutum in plaats van klei. Mijn spellingchecker zet een mooi rood golflijntje onder dat woord. Hij kent dat woord niet. U misschien dus ook niet. Als alternatief stelt de spellingchecker tumtum voor. Dat is snoepgoed, dat je wel in de mond kunt steken. Hoewel...